

РЕШЕНИЕ

№ 1719

гр. София, 12.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **9895** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК във връзка с §17, ал.3 от ПЗР КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА УПРАВЛЕНИЕ НА ОТПАДЪЦИТЕ – отм. (ОБН. - ДВ, БР. 30 ОТ 2011 Г., И.. - ДВ, БР. 99 ОТ 2011 Г., В СИЛА ОТ 01.01.2012 Г.)

Образувано по жалба от [фирма] чрез адвокат А. К. срещу ЗАПОВЕД № Т-РД-15-129/29.06.2012 г. на заместник-министъра на икономиката, енергетиката и туризма, с която се прекратява Лиценз № 590 /2007 г. за ТДОЧЦМ, издаден на фирма [фирма], седалище и адрес на управление: [населено място], местност „Под ормана”, ЕИК №[ЕИК], представлявано и управлявано от А. Г. Н., по съображения, че до 15.02.2012г. не са подадени необходимите документи по §17, ал.2 от ПЗР към ЗИД на ЗУО (отм.).

Жалбоподателят сочи, че заповедта е издадена при действия на отменения Закон за управление на отпадъците, но ву е връчена на 21.08.2012г., когато е налице ново изменение на ЗУО, според което отпадат изискванията на чл. 54, ал.2 от ЗУО (отм.). Поради това счита заповедта за издадена на отпаднало основание и моли същата да бъде отменена, като му се присъдят разноските по водене на делото.

Ответната страна – заместник-министъра на икономиката, енергетиката и туризма, не е изразила становище по жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбоподателят е адрес на акта, засегнат неблагоприятно, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният акт е връчен на жалбоподателя на 21.08.2012г.(л.10 по делото), а жалбата е подадена на 03.09.2012г.(л. 22 по делото), т.е. в срок. Разгледана по същество е неоснователна.

С оспорената заповед е прекратен лиценз № 590/2007 за ТДОЧЦМ по съображения, че съгласно § 17 от ПЗР към ЗИД на ЗУО, (изм., ДВ, бр. 30/2011г., в сила от 15.04.2011г.) в срок до 9 месеца /, удължен на 10 месеца с изменението на закона (ДВ, бр. 99 от 2011г.), следвало всички лицензирани търговци в срок до 15.02.2012г. да подадат в Министерство на икономиката, енергетиката и туризма (М.) документи, които удостоверяват съответствието на имотите, върху които са изградени площадките им, вписани в лиценза и изпълнението на изискванията на чл. 54, ал. 2 от ЗУО (т.е. площадките на които се извършва търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали /ТДОЧЦМ/ са отредени за производствени и складови дейности по силата на устройствени планове на територията върху която са разположени). Разпоредбата на § 17, ал. 2 от ПЗР към ЗИД на ЗУО, изр.2-ро задължава лицензираните за ТДОЧЦМ фирми да подадат в указания по-горе срок (до 15.02.2012г.) заявление за заличаване на площадка / площадки, вписани в издадените им лицензи, в случай че за тях не са представени документи, удостоверяващи изпълнение на изискванията на чл. 54, ал. 2 от ЗУО. По делото не се спори, че [фирма], [населено място] притежава лиценз за ТДОЧЦМ № 590/2007 г., както и че не е изпълнил горепосоченото изискване за площадките, вписана с пор. № 1 – 5 в лиценза.

Оспорената Заповед е издадена въз основа на делегираните от министъра на икономиката, енергетиката и туризма правомощия със Заповед № РД 16-480/24.04.2012г. във вр. с §17 и чл.59, ал.1 т.3 от ЗУО. Ето защо, оспорената заповед е валиден акт/ не се касае за нищожен акт/. Не се установява да има допуснати съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. Страните не спорят по фактите, а именно, че жалбоподателят не е изпълнил изискването на §17, ал.2 от ПЗР на ЗИД на ЗУО отм. /обн. ДВ бр.30 / 2011г. изм. - ДВ, БР. 99 от 2011 /. Основанието за прекратяване на лиценза е §17, ал.3 от ЗУО –отменен /ЗУО обн.в ДВ бр.86/2003г./, който е в сила от 1.01.2012г. и видно от която разпоредба – лицензът се прекратява служебно при неизпълнение на изискванията на ал.2, т.е. ако лицензополучателите в срок от 10 месеца от влизане в сила на закона не се съобразят с изискването на чл.54, ал.2 от ЗУО-отм. или не заявят заличаване от лиценза на площадките, за които тези изисквания не са изпълнени. ЗИДЗУО е публикуван в "Държавен вестник", бр.30 на 12 април 2011 г., поради което и влиза в сила съгласно чл. 5, ал. 5 от Конституцията три дни след обнародването, а именно на 15.04.2011г. Съгласно ал. 1 на § 17 за привеждането в съответствие с чл. 54, ал. 2 е даден срок 10 месеца след влизане в сила на закона, тоест до 15.02.2012г. Срокът е преклузивен и с изтичането му лицензът се прекратява ex lege. За жалбоподателя е имало срок от 10 месеца да се съобрази с чл.54, ал.2 от ЗУО- отм., изискващ дейностите с отпадъци от черни и цветни метали да се извършват само на площадки, разположени на територии, определени с общи устройствени планове за производствени и складови дейности, или да поиска тяхното заличаване от лиценза. В действителност с Р. № 3 от 21.03.2012г. по конституционно дело № 12 от 2011г. ,обн. ДВ бр.26 от 30.03.2012г. е обявена на противоконституционна разпоредбата на чл.54, ал.2 изр.1 от ЗУО в частта „Общи”, тоест за думата „обща” от израза Общи

устройствени планове. Това обаче, не променя смисъла, че площадките следва да са съобразени с „устройствените планове” / без да се конкретизира дали общи или подробни /, тъй като субектите с лицензи на териториите, където има или не общи устройствени планове следва да са равнопоставени. Независимо, че е обявен за противоконституционен изразът „обща”, то безспорно в духа на закона е, че се касае за изискване, което ако не се съобрази се прекратява лицензията т.е. за една преустановяваща дейността мярка. Дейността е лицензионна. Осъществява се въз основа на административен акт, създаващ права на субекта, получил разрешение за осъществяването ѝ. Това е стабилен административен акт и лицензът може да бъде отнет само при установени със закон условия. Жалбоподателят не оспорва, че не е изпълнил изискването на § 17 като не е подал в М. в законовия срок скица или друг удостоверителен документ, издаден от компетентен орган, че площадките в лиценза са разположени на територия, определена с устройствен план /независимо от вида му/ за производствени и складови дейности, нито е поискал тяхното заличаване. Законът задължава лицензираните търговци в срок до 15.02.2012г. да представят в М. документи изискуеми съгласно § 17, като неизпълнението на това задължение води до служебно прекратяване на лиценза. Следва да се отбележи, и че без позоваване на вида на плана /общ или подробен/, то площадката, трябва да е разположена на територия, определена с устройствен план за производствени и складови дейности. Законът предвижда преустановяване дейността на площадки, които не са съобразени с изискването на тяхното местонахождение, предвидено е изнасяне на дейността с отпадъци вън от жилищните райони на населените места, на територии с производствено и стопанско предназначение. Именно и в духа на закона, за да се прецени спазено ли е това изискване законът е въвел задължението по § 17 от ПЗР към ЗИД на ЗУО.

С влизането в сила на посоченото решение на Конституционния съд – 3.04.2012г /по арг. от чл.151, ал.2 от Конституцията и чл.22 от Закона за КС/ се преустановява действието занапред на обявената за противоконституционна част от разпоредбата на чл.54, ал. 2, изр.1 от ЗУО /обн. Бр.86 от 2003г./ в частта „обща”. Срокът за изпълнение задължението на жалбоподателя е изтекъл преди това – на 15.02.2012г. Като не е изпълнил посоченото задължение в законовия преклузивен срок това е довело до правната последица - прекратяване на лиценза.

Ирелевантни са изложените от жалбоподателя доводи, че към момента на връчване на заповедта действа друг закон. Действително в ДВ, бр. 53 от 13.07.2012 г., в сила от 13.07.2012 г., е обнародван нов Закон за управление на отпадъците. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в чл. 38, ал.1 от него се възпроизвеждат изискванията на чл. 54, ал.2 от ЗУО (отм.). Д. на жалбоподателя не може да бъде споделен, тъй като съгласно чл. 142, ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, а не към моментът на връчването му на засегнатите лица.

По изложените доводи съдът приема, че оспорената ЗАПОВЕД е законосъобразен административен акт и като такъв не подлежи на отмяна.

С оглед липсата на претенция от страна на ответника за разноси, такива не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] чрез адвокат А. К. срещу ЗАПОВЕД № Т-РД-15-129/29.06.2012 г. на заместник-министъра на икономиката, енергетиката и туризма, с която се прекратява Лиценз № 590 /2007 г. за ТДОЧЦМ, издаден на фирма [фирма], седалище и адрес на управление: [населено място], местност „Под ормана”, ЕИК №[ЕИК], представлявано и управлявано от А. Г. Н..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщението до страните чрез връчване на преписи.

СЪДИЯ :